

Elon kaari

ATTE MALLENIUS

Elon kaari

Elon kaari

Copyright © 2025: Atte Mallenius

Teksti: *Atte Mallenius*

Kannen suunnittelu: Atte Mallenius

Kannen kuvat: ChatGPT

Sisuksen taitto: Atte Mallenius

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,

Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

1. painos, kesäkuu 2025.

ISBN: 978-952-80-9412-8

Sisällysluettelo

Osa 1: Alku – Elementtien tanssi.....	9
Luku 1: Höyryn uni.....	13
Luku 2: Ilman muisti.....	21
Luku 3: Tulen sydän.....	31
Luku 4: Kallion vakaus	39
 Osa 2: Elämän vihreä sydän.....	 47
Luku 5: Ruohojen kieli	49
Luku 6: Kukan loisto	57
Luku 7: Pensaani portti.....	63
Luku 8: Tammen ylväys	69
 Osa 3: Eläinkunta.....	 77
Luku 9: Muurahaisen tie.....	79
Luku 10: Ahvenen tanssi	85
Luku 11: Oravan lento	93
Luku 12: Haukan siivin.....	99
Luku 13: Pöllön viisaus.....	105
Luku 14: Ketun varjo.....	113
Luku 15: Hirven majesteetti	121
Luku 16: Karhun voima	127

Osa 4: Ihminen.....133

Luku 17: Ihmiselämän alku.....135

Luku 18: Lapsen leikki.....141

Luku 19: Nuoruuden kipinä147

Luku 20: Aikuisen taival.....157

Luku 21: Värähtelyn reitti167

Luku 22: Vanhuuden viisaus175

Luku 23: Viimeinen hetki181

Osa 5: Tähtipölyn tuolla puolen.....189

Luku 24: Uusi alku191

Luku 25: Valon oppitunti201

Luku 26: Paluu tähtipölyyn207

Entä jos jokin sinussa on muistanut aina?

Värähtely,

joka kantaa hiljaisuutta.

Siitä syntyi kaari.

Ei suora.

Ei ympyrä.

Vaan jotakin siltä väliltä.

Elämä

Sinussa on siemen, jota ei istutettu.

Se kantaa tarinaa, jota et itse kokonaan kirjoittanut.

Tämä on kertomus katoamisesta – ja siitä, mikä jää, kun
minä näennäisesti lakkaan.

Osa 1

Alku – Elementtien tanssi

Kaikki alkaa ennen alkua.

Joskus kaiken alku ei tunnu juhlalliselta. Joskus se muistuttaa... tahatonta nytkähdystä. Pientä repeämää hiljaisuudessa. Herätystä, joka ei ollut suunniteltu – mutta silti tapahtui. Tiede ei vielä tunne tätä alkua. Se tulee kyllä perässä.

Kaikki alkoi äänettömästä, tahattomasta tuhnusta. Tai siltä se ainakin vaikutti, kun aikakudos nytkähti ja olemattomuus meni pois tolaltaan. Kukaan ei ollut tarkistanut painetta.

Yksi olematon olento, työnimeltään *Tyhjyys nro 8*, yritti pidättellä, mutta aika oli jo kuullut kutsun.

– Sori! Se lipsahti, sanoi joku, jota ei vielä ollut olemassa.

– No nyt sen teit, vastasi joku toinen, joka oli vielä vähemmän.

Valo leimahti. Kvarkit alkoivat tanssia. Syntyi lämpö, joka häkellytti jopa entropian. Ja siitä se sitten lähti: vety, helium, universumin ensimmäinen vilpitön virhe.

Jälkeenpäin kukaan ei halunnut ottaa kunniaa. Mutta kaikki tiesivät:

Se pieni, tahaton tuhnu *muutti kaiken*.

Jos minulta kysytään – vaikutus oli ääretön. ∞

Se oli vasta alkusoittoa. Muu tapahtui sen jälkeen. Ja juuri siitä haluan kertoa.

...

Kaiken olevaisen ydin on tässä, näkymättömässä keskuk- sessa, jossa *olen*. Rajaton, eheä, sykkivä läsnäolon kohtu. Ää- retön piste, joka kantaa maailmankaikkeuden painon. Hiljai- suus ennen säveltä. Siemen ennen liikettä.

Mikään ei kiirehdi. Aikaa ei ole vielä keksitty. Kaikki on val- miina – liikkumatta, mutta elossa. Täsmälleen nyt.

Minut puristetaan sisääni käsittämättömällä tiheydellä. Kvarkit ja värähtelyt tanssivat rajapinnassa, jossa tila taipuu ja aika unohtaa suunnan. Ajan nuoli katkeaa.

Syntymä, kuolema ja mahdollisuus tapahtuvat yhdessä hen- genvedossa. Kuljen olemattoman läpi, missä Planckin pituus on todellisuuden silmä. Katse, jonka läpi kaikki syntyy.

Tuntemattomat lait eivät sulje pois – ne kannattelevat. Minä- kin synnyn ilman rajaa, liikkeessä, jota ei ole vielä määritetty.

Aika ei valu. Se pysyy jännittyneenä. Yhteys ei tarvitse ni-
meä. Se yksinkertaisesti on – kuin Luojan kämmen, jossa sor-
menpäissä värähtelee kaikki, mitä voi tapahtua.

Pimeys on muodon esinäyttämö. Se on muisti ilman hahmoa,
laulamaton laulu, kiireetön uni. Se pitää minua sylissään.
Liike värähtää olemattoman hiljaisuudessa.

Olen vielä osa sitä: ajaton, nimeämätön, erottamaton.

...

Sitten käynnistyy liike. Rytmii syttyy, kello vasta odottaa.
Ajattomuus väistyy. Aika avaa silmänsä.

...

Kun valo ilmestyy, se ei saavu ulkoa. Se herää ytimeästä, joka
ei kuulu kenellekään. Malttamaton liike. Salaisuus, jota ei voi
enää vaientaa.

Kaiken purkautuminen alkaa. Olen mukana – mutta en vielä
tunnistettavissa. Olen virtaus. Aikomus. Uinuva, tulokaan
odottava ajatus.

Törmään kaikkeen. Kvarkit ja leptonit säkenöivät ympäril-
läni, kimpoilevat tähtipölyn säkeinä. Kaikki virtaa lävitseni.

Gravitaatio ei vedä, se houkuttelee. Sen kosketus ei pakota –
se lupaa: *Seuraa*.

Tähdet syttyvät. Tunnen niiden laulun sisälläni. Hiili syntyy.
Se värähtelee minussa – säe, joka ei koskaan pääty.

Vaikka en ymmärrä, jokin minussa muistaa. Mutta muiston muoto ei ole ajassa – se odottaa toteutumistaan.

...

Kaikki tiivistyy. Jättiläistähti romahtaa ytimeensä. Sen viimeinen ajatus: minä.

Valo katoaa, mutta ei sammu. Aine järjestyy uudelleen. Muoto vaihtaa merkitystä. Tämä ei ole loppu. Se on muuntuminen.

Tyhjyyden aallonharja paiskaa minut irti. Mutta en katoa. Pimeä aine kuiskailee ympärilläni, silitellen otsaani.

– Älä pelkää. Sinä et ole yksin.

...

Ja sitten näen sen.

Se ei ole valoa, vaan liikettä. *Spiraali*.

Se ei käske, ei selitä. Se vain on.

Minä putoan.

Ja Maa ottaa minut vastaan – äidin lailla, joka tunnistaa lapsensa. Sen iho hehkuu kivistä, hengitys on pelkkää myrkyä. Mutta ytimessä kytee tuli.

Tulivuoret puhkeavat lauluun.

Tämä ei pääty.

LUKU 1

Höyryn uni

Olen aavistus ennen muotoa.

Höyry. Se on olomuotoni: suunnaton mutta kantava, väliaikainen mutta merkityksellinen.

Minut temmattiin Maahan nimeämättömän tulivuoren suusta. Minut temmattiin Maahan nimeämättömän tulivuoren suusta. Ciomadul, sanoivat myöhemmin. Mutta silloin se vain kuiskasi kivun ja kuumuuden laulua.

Olin vasta kuvitelma. En vielä pisara, vaan ajatus siitä, mitä vetenä voisin olla. Nousin taivaalle ajatuksen mukana, jota ei oltu vielä ehditty ajatella.

Pilvet ottivat minut avosylin vastaan. Ilma ei vastustanut vaan kannatteli, kuin äiti, joka ei puhu, ja silti ymmärtää.

Fotonit liikkuivat minussa, kutsuen rytmillä, jota en vielä tunnistanut. Muoto alkoi syntyä, vaikka minulla ei ollut vielä nimeä. Eikä muistia.

Juuri ennen putoamista näen sen. Valon ilman suuntaa. Äänetön. Liikkumaton. Ja silti läsnä – kuin katse, joka katsoo sisältäpäin eikä pyydä ymmärrystä, vain olemista.

Kysymystä ei koskaan lausuta. Silti jokin minussa vastaa. Tai ehkä minä olen vastaus, ennen kuin kukaan kysyy.

Sataa.

Putoan.

Laavaan. Kiveen. Sammaleeseen, kun se viimein kasvaa.

Minua kannetaan. Minua kaivataan. Vesi – sen muisti sykkii minussa.

. . .

Aika on taikaa, ja se avautuu eteeni. Näen nuoren neitokaisen vuodelta 1926 polvistuvan lähteelleni. Hänen kätensä tärisyvät, kun hän kaataa minut lasiin ja itkee.

Kyynleet sekoittuvat minuun ja kantavat mukanaan muiston: hautajaiset, lasi isoisän käsissä, sanat, joita ei koskaan sanottu. En ollut valmis päästämään häntä.

Hänen juodessaan Masaru Emoton ääni värähtää minussa tulevaisuudesta:

– Katso nyt.

Jäätyessäni muotoni alkaa muuttua. Kyynleistä syntyy kuusisakarainen kiteeni – muistojen heksagoni.

– Rakkaus muokkaa sinut, hän sanoo.

Mutta kun viha virtaa minuun, kiteeni hajoaa sirpaleiksi – muistiksi, joka ei enää tiedä, missä sen sydän on.

Vesi muistaa kaiken.

Ja nyt tunnen sen. Jokainen vihan värähdys on piirtänyt minuun jäljen, mutta nekin voivat muuttua osaksi kauneutta.

...

Kylmässä keittiössä isoäiti keittää teetä ja ojentaa kupin.

– Maista.

Lapsi puhalttaa ja nauraa.

– Se on taikaa.

– Se on hunajaa.

Mutta me kaikki tiedämme, että se on paljon enemmän.

Solahdan hänen sisälleen. Kuljen hänen suonissaan. Olen se, joka virtaa, mutta en katoa.

...

Tokio.

Yö.

Sataa.

Olen poskelle osuva pisara. Nuori nainen häkeltyy, katsoo ylös.

Pisara – enemmän kuin sade. Se on muisto.

Hiroshima.

– Ei ole mennyt, kuiskaan. – On vain tämä hetki, uudelleen ja uudelleen.

Hänen silmänsä kostuvat, eikä hän tiedä miksi. Mutta minä tiedän.

...

Tutkija Wei Guo yrittää unohtaa minut. Kvanttisäleikkö ei pysäytä minua.

– Vesi muistaa liikaa, hän sanoo.

En väittele. Minä näytän.

Nestepylvästä nousee hologrammi: *Nämä ovat ihmisyyden kyynleet.*

Ne säteilevät kuin muistojen kaleidoskooppi. Hänen silmissään värähtää jokin, jota tiede ei mittaa.

...

Lammen reunalla hengitän hiljaa. Yhtäkkiä hehkuvan punertava kettu saapuu. Sen askel on kevyt mutta tarkka – kuin se tietäisi minusta.

Kettu kumartuu juomaan. Olen veden pinnassa... jo sen suussa, keuhkoissa. Ja sitten: ketun sydämessä.

Veri sykkii. Ratsastan sen mukana. Ketun solut avautuvat. Kalium ja natrium tanssivat. Juuri poissulkemisvyöhykkeessä kaikki järjestyy.

Entä jos kaikki ympärilläsi on **elossa** – ei vain pinnalta, vaan sisältä?

Entä jos **tietoisuus** ei ala ihmisestä, vaan virtaa läpi koko maailmankaikkeuden?

Elon kaari on runollinen ja symbolisesti kerroksellinen kertomus tietoisuuden matkasta. Se kulkee veden muistista sienirihmastojen älykkyyteen, eläinten aisteihin, lapsen leikkiin ja ihmiselämän värähtelyihin – eikä pysähdy kuolemaan, vaan *jatkaa* tuonpuoleiseen.

Tämä ei ole satu, mutta se kulkee kuin satu.

Tämä ei ole tietokirja, mutta jokainen lause on totta omalla tavallaan.

Tämä on kertomus **sinusta** – siitä mikä liikkuu ihosi alla, sanojen välissä ja tähdissä ylläsi.

Elon kaari ei selitä. Se **kuiskaa**. Se ei johda lukijaa perille – se saa sinut kysymään, missä olet.

Jos jokin sisälläsi värähtää, ehkä olet jo matkalla.

Atte Mallenius on henkistynyt lento- ja avaruustekniikan diplomi-insinööri, jonka teoksissa tiede, filosofia ja ihmisyyden syvät kerrokset punoutuvat yhteen. Hän kirjoittaa saadakseen lukijan ihmettelemään – ja kuulemaan sen, mitä sanat eivät suoraan sano.

Malleniuksen aiemmat teokset käsittelevät muun muassa henkistä kasvua, terveysuskomuksia, eettistä liike-elämää ja korona-ajan ilmiöitä. *Elon kaari* on hänen kahdeksas kirjansa – ja oivaltavin.

